

Počet zmínek: 1

Online: 1 |

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Online 1

Ostravský Caesar vykročil z baroka do postmoderny

[přejít na web](#)

Online, Datum publikace: 20.06.2025 15:40:01, Datum importu: 20.06.2025 17:49:01, Zdroj: ostravan.cz, Autor: Josef Herman, Rubrika: Divadlo, Periodicita: Denně, Provozovatel: Aleš Honus, Země: CZ, AVE: 1 500 Kč, GRP: 0,03, OTS: 2 752, Měsíční návštěvnost: 13 606, RU/den: 2 752, RU/měsíc: 36 536

Ředitel a režisér **NDM** Jiří Nekvasil rád zkoumá různé možnosti operního repertoáru. A podle jeho slov poprvé v Divadle Antonína Dvořáka uvedl v autentické interpretaci barokní dílo, a sice jednu z nejznámějších oper Georga Friedricha Händela Julius Cesar v Egyptě (Giulio Cesare in Egitto) z roku 1724.

Ve světě se hraje, nejde o dramaturgický objev, ale dílo je jistě velmi vhodné pro první domácí seznámení **ostravských** diváků s autentickou (poučenou) barokní interpretací. Inscenace vznikla v koprodukcí s Czech Ensemble Baroque a Hudebním festivalem Znojmo, kde se v mírné prostorové a personální obměně bude hrát v červenci. **Ostrava** nabízí jen pět představení v červnu.

Označit produkci za tzv. „autentickou“ ovšem není přesné. Základem takové interpretace je na barokní hudbu specializovaný orchestr Czech Ensemble Baroque Romana Válka. Používají se barokní nástroje, které definují zvuk orchestru, ale Válkovi v hudebním nastudoval šlo víc o dramatický tvar než o muzeálně přesný barokní styl. Což je ostatně nejčastější a podle mne i nejlepší přístup k baroknímu repertoáru, který propojuje předmozartovské období se současným divadlem a světem.

Z inscenace Julius Caesar v Egyptě. (Foto: Martin Popelář)

Orchestr na čtvrté premiéře hrál, jak je u něho obvyklé, dokonale, burácel skoro romanticky na vyhocené dramatických místech, udivoval jemností souhry a niternými pianissimy, spolehlivě doprovázel zpěváky, ale především se blýskl spontánní muzikalitou.

Druhým prvkem autenticity bylo obsazení tří kontratenorů do hlavních rolí. Hvězdným jménem mezi nimi byl Andreas Scholl v titulní roli, ovládá ji dokonale se všem finesami a ozdobami, ale přeci jen už jeho hlas po třiceti letech vrcholného zpívání zní trochu měkce a zastřeně.

A. Scholl jako Caesar a D. Novotná jako Kleopatra. (Foto: Martin Popelář)

V plné síle technicky i výrazově předvedl roli Ptolemaia chorvatský pěvec Franko Klisovič, včetně účelného herectví. Do třetice se pěkně uvedl v roli Sexta Valer Sabadus. Všichni tři protagonisté ukázali kouzlo kontratenorového barokního zpívání, které běžně z našich operních jevišť neslyšíme. Dokočeme pánské obsazení průrazným tvárným barytonem Michala Marholda v roli vojevůdce Achillase.

Monika Jágerová. (Foto: Martin Popelář)

Parádně roli Kleopatry zazpívala i zahrála Doubravka Novotná a roli Kornélie stejně skvěle předvedla Monika Jágerová. Při veškeré úctě k mužům právě je považuji za vrchol pěveckého provedení opery, i když by bylo možné vést podle mne zbytečnou debatu o dodržení barokního pěveckého úzu.

Doubravka Novotná. (Foto: Martin Popelář)

Za šťastné ovšem považuji směřování celé inscenace od prvků barokního divadla k současnému inscenování. Nejvýrazněji to doložila scéna Daniela Dvořáka, postavená v tradici zdejšího inscenování antiky (asi po vzoru Josefa Svobody) na mohutném schodišti po celé šířce jeviště, na němž se dají působivě demonstrovat mocenské boje, o které i v této opeře samozřejmě jde – příběh je myslím obecně známý. A kostýmy Hany Kelar Knotkové, které vycházejí z barokní okázalosti, vládci jsou oblečeni ve zlatě, ale vyjadřují také charakter každé postavy.

Působivě Dvořák s Nekvasilem z divadla vytvořili hned při předehře, a pak ještě několikrát, oslnivý zlatý prostor s využitím nasvíceného portálu a postupného rozsvícení hlediště. A výrazně prostor i herecké akce ozvláštnila zrcadla, několikrát spuštěná proti divákům, kteří se viděli přes orchestr zpola zvednutý z orchestřiště ve zlatém prosvícení.

V prvním jednání byly boky jeviště vykryté stylizovanými barokními sufity, poté je inscenace hereckými i vizuálními prostředky zcela současná a typicky dvořákovsko-nekvasilovská, racionální, vtipná, nepopisná a provokující. K nejpůsobivějším momentům inscenace počítám začátek druhého jednání s hudebníky na předscéně.

Z inscenace Julius Caesar v Egyptě. (Foto: Martin Popelář)

Pozoruhodné inscenaci během premiéry na můj vkus malinko chyběla energie, která se nevalila přes portál do hlediště tak intenzivně, jak by bylo dobré. Nastudování asi vzbudí i polemiky odborníků právě ve vztahu k poučené barokní interpretaci, ale podle mého je důležitější, aby komunikovala se současnými lidmi v našem světě. A vlastně i nesla srozumitelně formulované poslání, že někteří lidé jsou dobří a jiní zlí, že na nejvyšších vládních místech mohou škodit i prospívat.

*

Julius Caesar v Egyptě. Hudba Georg Friedrich Händel. Režie: Jiří Nekvasil. Hudební nastudování Roman Válek. Scéna Daniel Dvořák. Kostýmy: Hana Kelar Knotková. Pohybová spolupráce Antonín Blahuta. Recenze je psaná z premiéry uvedené ve čtvrtek v Divadle Antonína Dvořáka, **Národním divadle moravskoslezském** v **Ostravě**.